

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

N:o 12.

50 öre.

SVENSKA
ORIGINAL-ROMANER.

RIK OCH LYCKLIG.

(FORTSÄTTNING FRÅN FÖREGÅENDE HÄFTE.)

MYRTEN OCH SILFVER

AF

F. W.

(BÖRJAN I DETTA HÄFTE.)

STOCKHOLM,
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

Till salu hos alla bokhandlare:

Romaner och Noveller.

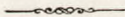
- ALMQVIST, C. J. L. *Smaragdbluden*, följderna af ett rikt nordiskt arf. Andra upplagan. Pris 2 kr.
- BLANQUET, ALBERT. *Studentängens Sköna Damer*. Illustrerad historisk roman. Sju häften. Pris 3: 50.
- DAUDET, ALPHONSE. *Fromont Junior och Risler Senior*. Parisisk sedemålning. Prisbelönt af Franska Akademien. Öfversättning från fjerde upplagan af Eduard Taube. Pris 2 kr.
- Du BOYS, J. *Grefvinnan af Monte Christo*. Roman i tre afdelningar med prolog och epilog. Öfversättning, 3 delar. Pris 6: 50.
- DUMAS, ALEXANDRE (den äldre). *Afgrundshålet*. Roman. Pris 2: 50.
- DUMAS. *Mina husdjurs historia*. Öfversättning af Eduard Taube. Pris 2 kr.
- ELIMAR. *Borgfruns Historia*. Svenskt original. Pris 4: 25.
- FÉVAL, PAUL. *Londons mysterier*. Komplet i 2 delar. Pris 4 kr.
- Förtalets makt*. Svensk originalberättelse. Pris 1 kr.
- GABORIAU, E. *Med repet om halsen*. Öfversättning från Franska af E—e. Två delar. Pris 4 kr.
- GABORIAU, E. *Vägen utföre*. Öfversättning af E—e. 4 delar, tillsammans 1360 sidor. Pris 8 kr.
- HUGO, VICTOR. *Quasimodo* eller Ringaren i Notre-Dame. Sammandragen öfversättning, med 10 franska illustrationer. Komplet i ett häfte. Pris 80 öre.
- Rosen och Resedan**. Svensk originalroman af L.—E. Andra af förf. öfversedda upplagan. Pris 3 kr.

RIK OCH LYCKLIG.

NOVELL

AF

F. W.

STOCKHOLM.

F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

RIK OCH LYCKLIG.

NOVELL

F. W.

Morgonsolens första strålar lyste så vänligt in genom det lilla gafvelfönstret, framför hvilket en ung flicka anordnade det enkla kaffebordet, hvarpå hon helt förnöjd, som en särskild prydnad, stälde en liten blomstervas med friska blåsippor. Dessa blommor hade hon den föregående dagen sjelf plockat, då hon tillika med sin mor och syster återvände från Solna kyrka, der de ofta under den vackra årstiden brukade bevista gudstjensten. Glad och språksam, serverade hon nu den lifvande drycken; det var hennes moders födelsedag och hon försökte så väl på vers som prosa att tolka dagens glada betydelse, och mer än en gång framkallade hennes munterhet ett hjertligt leende på moderns läppar.

— Men hvarför sitter du så tyst, Malvina? frågade hon systemen, du uppmuntrar ej det allra ringaste mina poetiska anlag eller min stora vältalighet, du är ju kall och likgiltig för allt! Se då åtminstone på de täcka vårblommorna och låt deras budskap om den ljufva sommarens annalkande lifva ditt kalla sinne! Säg, pryda de ej sin plats på vårt lilla kaffebord?

— Åh jo, medgaf den tillfrågade, af brist på några bättre.

— Hur kan du tala så, Malvina, skulle ej vårens första lilla anspråkslösa blomma vara lika dyrbar, kär och välkommen som sommarens mest praktfulla ros. Ack!

den spädaste knopp, det minsta grässtrå, hvarje grönskande qvist, till och med den lilla hvassa enrisbusken älskar jag lika högt, ty allt, allt har ju den milde Skaparen frambragt till vår fröjd och nytta.

— Det vet jag lika bra som du, förklarade systemen, men jag kan därför ej förneka, att jag skulle finna en väl ordnad bukett af valda trädgårdsblommor mera passande som prydnad, då det är mammas födelsedag. Ack, om jag vore rik! utropade hon och slog sina armar om moderns hals, då, då, mamma, skulle jag omgifva dig med de utsöktaste blommor, de dyrbaraste presenter. Ack, hvad vi då skulle vara lyckliga!

— Kära barn, svarade modern, huru ofta har jag inte sagt dig, att Guds välsignelse, helsan, dagligt bröd och ett förnöjsamt sinne äro skatter af vida högre värde än allt jordens guld, och du vet väl, Malvina, att den bästa gåfva, den största glädje, du kunde skänka mig, vore att jag finge se dig nöjd med din lott och tacksam mot Försynen för allt det goda, du njuter.

De båda systrarnes moder hade blifvit gift vid aderton års ålder med en ung löjtnant vid ett landregemente. Ömsesidig kärlek hade förenat dem, och då mannen utom sin lön äfven egde en liten välbehållen egendom, ett arf efter föräldrarne, så syntes de unga makarnas utkomst betryggad; men mannen var tyvärr icke nöjd med sin lyckliga lott, han ansåg sina utkomster alltför otillräckliga. Egendomen var för liten, han borde sälja den och köpa en större. En lugn och säker bergning var för honom icke nog, han ville blifva rik, detta hade alltid varit hans högsta önskan, och han ansåg sig dubbelt berättigad att hysa denna åstundan nu, då han var make. Han blef fader, och det var således för maka och barns fram-

tid han ville samla rikedomar. Men sådant kunde ej ske genom annat än lyckade spekulationer och utan att ega hvarken erfarenhet eller den ringaste insigt i affärer, inlät han sig i de vidlyftigaste företag, och följden blef den, att då han genom en häftig förkylning helt plötsligt, vid endast några trettio år, lemnade det jordiska, egde hans maka med sina tvänne små barn knapt det allra nödvändigaste. Den unga enkan flyttade upp till Stockholm för att genom undervisning i språk och musik söka att kunna försörja sig. Det var mycket bekymmersamt för henne, synnerligast i början, innan hon blef känd och medan barnen voro minderåriga, men hon misströstade dock aldrig; hennes lott hade ju kunnat vara ändå sorgligare, menade hon; så länge hon och barnen hade helsan, ansåg hon sig icke hafva skäl att klaga, och vid den minsta framgång, hon rönste, tänkte hon alltid med tacksamhet, att det var Guds välsignelse, som följde hennes möda. Tidigt vande hon sina flickor vid arbetsamhet; hon hade sjelf erhållit en vårdad uppfostran och hon kände sig oändligt lycklig öfver de kunskaper, hon kunde meddela sina döttrar. Frida, den äldsta, hade alldeles samma lynne som modern; Malvina liknade fadern. Den innerligaste kärlek, aktning och förtrolighet herskade emellan modern och barnen; deras lilla anspråkslösa bostad, belägen fyra trappor upp, i ett större hus på Norrmalm var ett fridens och trefnadens hem. Från det yttre rummet, hvars fönster var beläget på husets gafvelvägg, hade man en fri och vidsträckt utsigt; innanför detta rum låg den lilla gemensamma sängkammaren med utsigt åt gården. Det fans ingen lyx i denna lilla boning, men allt var der ordningsfullt, nätt och hemtrefligt. Frida var en täck och

behaglig flicka, hvars glada och förnöjsamma sinne gjorde henne omtyckt af alla.

Malvina var en skönhet, men hon var ständigt missnöjd, och liknande den afidne fadern, närde äfven hon en beständig önskan, på hvars uppfyllande hon ansåg sin hela jordiska lycka beroende, nemligen att blifva rik, och ju mindre utsigt hon egde dertill, desto mera ökades hennes missbelåtenhet med det närvarande. Hon hade nyligen fyllt nitton år och Frida tjuguet, då modren upplefde sin fyrtiotredje födelsedag.

— Kan mamma inte ens i dag få vara ledig från de der tröttsamma lektionerna? frågade Malvina, medan de ännu sutto qvar vid kaffebordet.

— Jag är icke upptagen längre än till klockan tre i dag, hela eftermiddagen rå vi oss sjelfva, svarade modern.

— Då kunna vi ju företaga en promenad hvar helst mamma vill bestämma, blott vi få tillbringa vår afton i den fria, härliga naturen och njuta af vårdoft och fogelsång, föreslog Frida.

— Nog vet jag, hvad som skulle vara mycket roligare, invände Malvina.

— Nå låt oss höra, hvad det kan vara, bad Frida.

— Om jag hade råd, förklarade Malvina, skulle jag skicka efter en elegant kalesch, bjuda mamma och dig att åka ut till Djurgården, dricka kaffe på Novilla, supera på Djurgårdsbrunn, och sedan skulle vi fara öfver Ladugårdsgärdet och drottning Christinas väg hem igen; ett sådant nöje skulle vara min innerligaste glädje att kunna bereda eder, men vi måste tyvärr försaka det, och nog kännes det tungt, då man får arbeta så träget som vi, under det andra deremot icke behöfva göra det ringaste och ändå få alla sina önskningar uppfyllda.

— Malvina! inföll modern mildt förebrående, hvarför skall du alltid tänka på dem, som enligt din åsigt hafva det bättre än du? Tänk hellre på dessa andra, som sakna allt, nödens, lidandets och plågans offer, och du skall då finna din egen lott ovärderligt lycklig.

De båda systrarna hade en kär barndomsvän, som varit en af deras moders första elever. Denna skulle gifta sig på hösten, och de hade hela sommaren träget arbetat på den blifvande brudens utstyrsel; nu var allt i ordning och bröllopsdagen bestämd. Det skulle blifva tolf brudtärnor, skära, hvita och blåa, fyra af hvardera färgen. Frida var en af de blåa, Malvina en af de skära.

— Hvad du är vacker i denna dräkt! hvad den klär dig! utropade Frida, då hon tillika med mor och syster stod färdig att fara till bröllopsgården, du kommer bestämdt, tillade hon skämtande, att fördunkla oss allesammans till och med sjelfva bruden.

— Nå ja, dertill fordras ej mycket, ty Agnes är visst icke vacker, men hon är rik och derfor blir hon gift.

— Du är ej snäll Malvina, om du så misskänner hennes Ludvig, att du anser, att hennes penningar afgjort hans val.

— Långt derifrån, försäkrade Malvina, jag är fullkomligt säker, att han älskar henne uppriktigt, men jag är lika öfvertygad, att han skulle varit nog förståndig att genast qväfva den första gnista af denna låga, om Agnes varit en fattig flicka. Tror du, att om han fattat tycke för någon af oss, han då hade anmält sig som friare? Åh nej, han hade allt visligen dragit sig tillbaka, ty det är just detsamma, om vi vore aldrig så älskvärda — när vi inte hafva pengar, så lära vi nog få gå ogifta ändå.

— När den rätte kommer, skämtade Frida, blir det

vår tur också och till dess är det ju bra som det är, vi kunna få mycket mera bekymmer då än vi nu hafva.

— Nej, sådant går jag aldeles icke in på, jag tänker ej gifva mig för att få ökade bekymmer. Får jag ej en rik man, som kan gifva mig allt hvad jag önskar, så blir jag hellre ogift, förklarade Malvina.

Brölloppet var ståtligt och Frida hade utmärkt roligt; det gladdde henne så innerligt, att den älskade systerns utseende väckte en så allmän beundran och att Malvina obestriddigen var den skönaste bland hela den lysande samlingen af unga, vackra flickor. Malvina visste detta ganska väl sjelf, utan att därför vara egenkär, ty hon visste tillika att hon och systemen voro de fattigaste af dem alla, och detta nedstämde hennes sinne och störde all hennes glädje. Hon såg alltförväl huru de unge människors blickar följde henne, men hon hörde äfven allt det smicker, all den utsökta artighet, som egnades de öfriga unga damerna, då deremot ganska få ens tilltalade henne: hon tog naturligtvis detta som en följd af sin obemedlade ställning; men hon besinnade ej, att möjligen hennes eget trumpna, ovänliga sätt till stor del kunde vara orsaken dertill, nej, hon tänkte blott med bitterhet och förakt på, att det fans mången bland dem, som sjelf egde tillräckligt penningar för att kunna välja en fattig flicka till maka, men att de voro endast ömkliga egoister allesammans. Slutligen blef hon presenterad för en medelålders man, major Fäng, hvars närvaro hon förut ej hade märkt, men hvilken hela tiden med odelad uppmärksamhet betraktat henne. Deras konversation blef liflig, talet föll händelsevis på yngre män i allmänhet, och Malvina fick dervid ett länge önskad tillfälle att uttala sina tankar, som ej voro de skonsammaste, hon blef satirisk och

detta tycktes särdeles intressera majoren. Hon är ej allenast skön, tänkte han, det är äfven en klok och förständig flicka, som ej förbländas af de der fladdrande fjärlarne. Major Fäng var sjelf några och fyrtio år.

Efter bröllopet vistades Malvina någon tid i de nygiftas hus, der hon nästan dagligen återsåg major Fäng, som alltid var en välkommen gäst i de unga makarnas hem. Det var nära jul och Malvina skulle nu återvända till det enkla, men dock kära modershemmet.

Den trefliga skymningsbrasan flammade i kakelugnen, vid dess sken satt Frida och virkade på en amie, en julklapp åt systern; modern satt i soffhörnet och stic-kade på en strumpa.

— I morgon kommer Malvina hem, yttrade Frida, ack hvad jag är glad! Jag har saknat henne så mycket, ja, mer än jag velat visa dig, mamma, men jag har tröstat mig med hoppet, att hon hade roligt; måtte hon ej nu finna det allt för ledsamt här hemma och längta tillbaka till nöjenas verld igen.

— Men se der ha vi henne ju redan, du kommer då förrän vi väntade dig, du ville öfverraska oss, du älskade syster, ack! välkommen, och Frida skyndade med den hjertligaste glädje den inträdande till mötes.

Med ett "tack, tack, Frida", ilade Malvina förbi systern och, kastande sig i moderns famn, utropade hon:

— Mamma, mamma, jag är så glad, så lycklig, det fattas mig blott din välsignelse och den är jag säker, att du skall gifva mig. Ack, hvilken lycka! I dag har han friat till mig och i morgon kommer han hit, för att begära ditt samtycke, moder.

— Hvad menar du, hvem talar du om? frågade modern med högsta förvåning.

— Om major Fång naturligtvis.

— Major Fång, upprepade modern, älskar du honom?

— Ja visst, jag blir ju rik och lycklig genom denne man.

— Är detta allt Malvina? Hyser ditt hjerta ingen tillgifvenhet, ingen verklig kärlek för honom, med hvilken du ämnar förena ditt öde? Gör du ej det, bedrager du både honom och dig sjelf, så skall din lycka endast bli ett bländverk! Betänk dig väl, kära barn, innan du tager ett steg så viktigt för hela din framtid.

— Ack, käraste moder, inföll Malvina, fastän min kärlek icke är af någon svärmisk natur, så känner jag dock tillräcklig vänskap, aktning och tacksamhet för att kunna säga, att jag redan nu och allt framgent lugnt och trofast skall älska honom, som befriat mig från fattigdomens alla försakelser. En koja och ett hjerta vore för mig icke nog, jag vill vara rik för att kunna vara lycklig sjelf, samt för att kunna sprida lycka och glädje omkring mig.

Malvina var förlofvad och den förtjuste fästmannen tycktes endast lefva för att bereda henne de gladaste öfverraskningar; ingen dag förgick, då hon ej erhöll någon dyrbar present, alla möjliga nöjen bevistade hon, och öfverallt såg hon sig firad och beundrad som den rike major Fångs dyrkade och sköna fästmö.

Det enda som någon gång störde hennes glädje, var tanken på skilsmessan från mor och syster, ty alla, både hennes och fästmannens böner, att de kära anförvandterna skulle följa henne till det nya hemmet och der tillbringa sommaren, hade varit fruktlösa.

— Ett annat år vilja vi gerna taga er gästfrihet i anspråk, hade modern svarat; men nu, Malvina, måste

du öfvergifva dem, som hitintills varit de käraste för ditt hjerta och följa din make — han skall nu vara ditt allt.

Malvina hade varit gift ett år. Det var nu dagen före midsommaraftonen och hon väntade kära gäster till sitt hem. Hon stod på altanen utanför öfra våningens salong och förde allt emellanåt en dubbelkikare till sina ögon. Det var ock en nejd väl värd att beskåda: närmast låg trädgården med sina häckar, bersåer, terrasser och tusentals, i alla möjliga färger skiftande blommor, derbortom grönskande ängar, stora åkerfält och en skuggrik park vid stranden af en sjö. När Malvina som nygift inträdde i sitt praktfulla hem och hennes blickar första gången tjusades af denna härliga utsigt, utropade hon med hänförelse: "O, hvad här är skönt! Hvilket paradis!" Ja, hon tyckte visserligen äfven denna stund, att det var en tjusande nejd, hon hade der framför sig; men det var ej naturens skönhet, som nu ådrog sig hennes uppmärksamhet; hennes blickar riktades dit bort i fjerran, der en del af landsvägen var synlig och der hon, med af längtan klappande hjerta, väntade att få se den vagn återkomma, som helt tidigt på morgonen blifvit afsänd, för att vid ångbåtsstationen invänta hennes moders och systers ankomst. Nu tyckte hon sig märka ett åkdon omgifvet af ett dammoln derborta, då hon i detsamma omslöt af sin makes armar.

— Min älskade, sade han, du har ej ett ord, ej en blick för mig i dag, det är som hela din sällhet berodde på detta af dig så utsägligt efterlängtade möte.

— Kan du undra derpå? frågade hon med otålighet, det är ju ett helt år sedan jag såg min mor, min älskade mor och syster, de käraste jag eger.

— Malvina, hvad säger du?

— Goda Thure, nog vet du att äfven du är mig kär, förklarade hon, men kärleken till min mor var den första känslan, som vaknade i min barm, det är ju så naturligt att vi måste älska en moder och en syster, och du kan väl ej, tillade hon, blifva svartsjuk på mamma och Frida heller.

— Jag är och blir svartsjuk på hvar och en, som eger första rummet i ditt hjerta, ty märk väl, Malvina — hans röst fick en ovanlig skärpa — att denna plats tillhör mig, obestriddigt mig ensam.

Hon suckade.

— Förlåt mig, bad han genast ångerfullt, förlåt min häftighet, jag älskar dig så obeskrifligt.

— Se der komma de nu! utropade hon med ifver, jag vill ned och möta dem, släpp mig Thure.

— Ej förr än du säger att du förlåtit mig.

— Ja, ja, jag förlåter dig.

— En kyss till bekräftelse derpå.

— Hvad du är plågsam, och hastigt gaf hon honom den begärda kyssen och försvann.

— Hu, hvad den var kall, klagade han och följde henne långsamt.

Malvina hade ej tid att dröja tills vagnen kom upp på gården; hon ilade emot dem ned till allén, der hon omfamnade mor och syster; hon nämnde dem med de ömaste namn, hon kysste och smekte dem, hon log, i det glädjetårar fuktade hennes kinder.

— Hon kan verkligen älska med värma, tänkte mannen, som på några stegs afstånd betraktade henne, men för mig hyser hon blott denna ljumma känsla, som utgör min förtviflan, och med ett kallt välkommen helsade han

svärmor och svägerska. Hans köld undgick ej den forskande modersblicken, men Frida och Malvina voro allt för glada att gifva akt derpå.

På den stora gårdsplanen prunkade en hög och grannt utsirad majstång, kring hvilken det dansades af hjertans lust. Malvina svängde om med en fattig torpargosse, som var så blyg och rädd, att han ej ens vågade se upp till den granna och rika majorskan. Frida hade äfven sjelf valt sin kavaljer, en ung bonddräng, som visserligen var lika generad af den ära, som vederfors honom, som torpargossen, men som tillika kände sig särdeles stolt öfver vissheten att alla, både nämдемans Stina och kyrkvärdens Greta, sågo hvilken karl han var, som fick dansa med sjelfvaste majorens svägerska.

På ett säte något afsides från de dansande satt majoren med sin svärmor och samtalade om likgiltiga ämnen, då Malvina kom och tog plats vid moderns sida.

— Nu dansar jag ej ett steg mer i afton, förklarade hon, nu blir jag hos dig, du hulda, älskade mamma; hon fattade smekande moderns händer, hon lutade hufvudet mot hennes bröst och såg så kärleksfullt in i hennes öga. Ett skimmer af oändlig sällhet låg i denna stund öfver Malvinas drag och glädjen lyste i hennes blick.

— O, hvad hon är skön! tänkte mannen, hvarför är det ej för mig hennes kärlek lågar? hvarför skall jag se en annan, vore det ock en mor, värmas af dess eld.

— Jag kan ej nog tacka svärmor, som genom sin närvaro skänker min hustru en så utomordentlig glädje, jag har, uppriktigt sagdt, icke på år och dag sett henne så glad, försäkrade majoren med illa dold harm.

Modern såg frågande på sin dotter. Denna skrattade.

— Fäst dig ej vid Thures ord, mamma lilla, ty nog har jag varit glad.

— Men ej såsom nu, invände mannen.

— Vål möjligt, medgaf Malvina, men så har jag också min älskade mamma och syster här.

— Nå väl, inföll majoren ironiskt, för att kunna försäkra mig om den lyckan att alltid se min maka njuta denna oskattbara glädje, vore ju skäl att vi förenade våra böner om att ständigt få ega dina så högt älskade anförvandter i vårt hem.

— Mamma, dyra mamma, utbrast Malvina, hvilken sällhet om du stannade kvar hos oss, på mina knän vill jag bedja dig derom.

Majoren, som kände, att han ej längre kunde beherska sin förtrytelse, steg häftigt upp och lemnade mor och dotter allena.

— Hvad vill detta säga, Malvina? frågade den förre, allt ifrån den första stunden af min härvaro har jag märkt, att ej allt är som det bör, emellan dig och din man, och jag fruktar att felet är ditt.

— Nej, goda mamma jag är utan all skuld, försäkrade Malvina, men Thure är svartsjuk till ytterlighet, utan att ega den ringaste anledning dertill, ty jag vet, att jag ej hyser ens en tanke, som jag skulle behöfva dölja; jag är och skall alltid vara en trofast maka, är det då mitt fel att Thure med sina orimliga misstankar förbittrar lifvet för oss båda?

— Du älskar ej din make — och med oro betraktade modern sin dotter.

— Om jag än icke älskar honom med den varma känsla, han fordrar, så värderar jag honom och håller honom näst dig, moder, för min käraste vän, och jag upp-

fyller troget mina pligter; hvarför skall han då ständigt plåga mig med sin svartsjuka och som han kallar det obesvarade och olyckliga kärlek?

— Malvina, huru kan du våga påstå, att du uppfyller dina pligter, då du åsidosätter den förnämsta, den att älska din make i nöd och lust, såsom du inför Gud och människor högtidligt lofvat; hvad tänkte du den stund, du gaf honom detta löfte och huru håller du det? Förvillade barn, det var tyvärr blott hans rikedom, du gaf ditt hjerta och därför plågas du nu af den kärlek, som du med ömhet borde besvara, du klagat öfver hans svartsjuka, men du besinnar ej, att den är en följd af brist på det förtroende du sjelf har förverkat, ty huru kan du begära, att han skall ega tillit till den qvinna, som bedragit honom med löftet om en känsla, som hon aldrig hyst? Du har felat mycket, du har en stor skuld att godtgöra.

Så talade modern länge straffande och förmanande. De hade aflägsnat sig nedåt parken; då de nu långsamt återvände, kom majoren emot dem.

— Min Thure! Malvina lade sin hand på hans arm, det var ett uttryck af ömhet, som öfverraskade honom, hon hade gråtit, det märkte han; men det låg dock ett leende på hennes läppar och ett ljuft vemod i den blick, hon gaf honom. Det dansades ännu lika muntert omkring majstången. Malvina var trött och gick upp på sina rum, majoren stannade ännu en stund och betraktade dansen, men han var tyst och tankfull. Malvina hade ej velat förstå hans mening, utan hade begagnat sig af hans egna ord och på grund deraf öfvertalat modern att för alltid stanna i deras hem, och det var glädjen deröfver, som

han hade att tacka för den skymt af ömhet, hon visade honom, sådana voro de tankar som qualde honom.

Den ljufva midsommarnatten var till öfver hälften förliden, då majoren helt tyst inträdde i sitt enskilda rum, beläget näst intill sängkammaren. Han tvekade. Skulle han gå dit in? Å nej, hon sof troligen, han ville ej störa henne, han suckade; den rike mannen kände sig i denna stund så arm och fattig, han egde ej sin makas — kärlek, med alla sina skatter kunde han ej köpa den. Och nu skulle han ständigt nödgas se huru hon slösade all sin ömhet på modern, då han, maken, knappt skulle blifva bemärkt. Huru skulle han kunna uthärda dermed?

Sakta öppnades dörren bakom honom, han märkte det ej förr än Malvina stod vid hans sida, hon lade sina armar om hans hals, och smög sitt hufvud intill hans bröst.

— Min make, hviskade hon, jag vet, att du förlåtit mig; men jag känner dock en innerlig önskan att bedja dig derom.

— Du! du har ingenting brutit, svarade han med låtsadt lugn.

— Ack jo, mycket, mycket.

Listiga qvinna, tänkte han, du har vunnit ditt mål och nu vill du med smekningar och en låtsad ömhet meddela mig den, som du väl vet, föga glädjande underrättelsen. Smärta och harm stridde inom honom, då han yttrade:

— Din mor och syster stanna således qvar hos oss?

— Ja, du har ju inbjudit dem att här tillbringa sommaren; glada och tacksamma dröja de till den sista augusti, den dag mamma bestämt till deras afresa.

— Men, men, stammade han, det var ju frågan om ett ständigt qvarblifvande, du ville ju bönfälla derom.

-- Det gjorde jag äfven, men förgäfves, och mamma framstälde så upplysande skäl för sin vägran, att jag ej hade något att deremot invända, hon visade mig så klart min sjelfviskhet och mina många fel; ja, Thure, jag har varit långt ifrån sådan jag borde varit, men jag vill blifva det, med den insigt jag nu fått i hvad som fattas mig; jag vill sträfva derefter och du skall hafva öfverseende med mig. Det är ej nog, jag vet det nu, att du eger min vänskap, min tro, du skall äfven ega din makas varma kärlek och det skall ingen täfla med dig om första platsen i hennes hjerta, ej ens en mor, så sade hon.

— Tusen välsignelser öfver henne, denna moder, hvilken jag var nära att hata! utbrast majoren och slöt Malvina i sin famn.

Några veckor hade försvunnit. Dagen var inne, då Malvina skulle säga farväl åt mor och syster. Längre stod hon på stranden och hviftade med näsduken sin afskedshelsning åt de älskade, slutligen syntes ej mer än det sista rökmolnet från den bortilande ångbåten. Malvina stödde sig mot sin mans arm.

— Du är nu mitt allt; det var mera saknad än ömhet i ljudet af hennes röst. Stackars Malvina, hon ville älska sin make, men ännu kände hon ej den varma känsla, han fordrade; hade han varit nöjd med hennes lugna ömhet, hennes trofasta tillgifvenhet, skulle deras gemensamma sällhet och lycka varit annorlunda, men när han ej fann sin kärlek lika eldigt besvarad, anklagade han henne i sitt hjerta för falskhet och egennyttia; det var en tanke, som han visserligen aldrig med ett enda ord gifvit tillkänna, men som däck ständigt rufvade inom honom, den nemligen att hon hade skänkt honom sin hand, endast därför att han var — rik. Hennes hjerta skulle kan-

hända en gång någon annan vinna, och så föddes och närdes misstänksamheten och svartsjukan i hans själ.

Vinter och vår hade försvunnit och åter stod sommaren i sin högsta fägring, I en hvit morgonrock och med det rika kastanjebruna håret enkelt uppfäst med en kam, satt Malvina i en gungstol ute på verandan och vaggade sin lille sex månader gamle son på sitt knä. Majorren satt midt emot henne och betraktade med förtjusning den unga modern med sitt barn, men det var äfven någon annan, som i stum beundran åskådade den intagande qvinnan, som jollrade och lekte med sin lille gosse.

En fogel flög tätt förbi henne, hon såg upp, hvarvid hennes blick träffade ett alldeles oväntadt föremål; hon kunde ej fatta, att hon blef så förlägen.

Der framför henne, endast på några stegs afstånd, stod en ung man klädd i militärdrägt och hvilkens blickar oafåtliga följde henne. Det var tydligt, att han gått den lilla vägen bakom syrenhäcken; därför hade han så obemärkt kunnat stanna på den plats han innehade, ja, der hade han kanhända dröjt rätt länge. Vid denna tanke kände hon, huru hon rodnade.

Majoren, som märkte färgskiftningen på sin makas kind och riktningen af hennes blick, steg hastigt upp och vände sig om. Den unge officern gick fram och helsade på militäriskt sätt; han hade gått in på N. regemente, och, anländ till orten dagen förut, kom han nu på upp-vaktning hos sin major.

Majoren visade sig vid detta tillfälle särdeles mån om disciplinen; den unge löjtnanten röntej den ringaste

gästvänlighet, ej ett ord som tillkännagaf något annat än att han stod inför sitt befäl.

Sedan han aflägsnat sig, blef majorens första fråga, om Malvina kände honom.

Nej, det gjorde hon visst icke.

Hon hade väl åtminstone sett honom förr.

Nej, aldrig!

— Men hvarföre rodnade du så starkt vid hans åsyn?

— Det kan jag ej förklara.

Men med dylika svar var majoren ej belåten, han framstälde ständigt nya frågor i samma ämne; Malvina blef otålig, hon tog sitt barn på armen och gick, lemnande mannen allena med sina allt utom glada betraktelser.

Malvina hade ett synnerligt nöje af att sjelf gå och draga den lilla lätta korgvagnen, der hennes lille son satt ombäddad med broderade dynor och små spetsprydda kud-dar, och hon brukade då ofta göra rätt långa promenader genom parken, dervid majoren nästan alltid var henne följaktig, ehuru han fann sig högst generad af värmen och knotade öfver onödiga strapatser m. m.

En morgon, då majoren hade några order att utfärda, gick Malvina något tidigare än vanligt att företaga sin promenad. Hon kände sig så nöjd att en stund få vara ensam med sina tankar och sin lilla gosse; hon stannade ibland för att kyssa och smeka honom och åter sprang hon ett godt stycke framåt under barnets högljudda mun-terhet vid den snabba åkningen. När hon hade tillryggag-lagt en af de långa alléerna, vek hon af in på vägen ned åt sjöstranden; hon hade ej på länge varit åt detta håll. Hon hade gått en temligen dryg sträcka, då hon slutligen satte sig ned på gräsvallen. Barnet hade somnat. Det

var en tryckande värme, ehuru det redan var mot slutet af augusti; luften var tung och kvalmig, tjocka moln samlade sig och åskan mullrade på afstånd. Men Malvina märkte det ej, der hon satt försjunken i sina mindre glada betraktelser öfver mannens plågsamma svartsjuka, som betydligt tilltagit allt sedan den dag, då den unge löjtnanten gjorde sin första uppvaktning. Blott några få gånger sedan hade han och Malvina sammanträffat och vid dessa tillfällen hade endast en kort helsning, knappt mer än ett par ord, blifvit vexlad dem emellan, de tycktes nästan vilja undvika hvarandra; men det oakadt förblef majoren långt ifrån lugn; han hatade den unge mannen, ty han var öfvertygad, att denne älskade Malvina; ja, sjelfva hans tystnad i hennes sällskap, hans undvikande att komma i hennes närhet vittnade, enligt majorens åsigt, om en nyväckt kärlek, hvilken en gång i ord eller i ett stumt, men uttrycksfullt ögonspråk skulle gifva sig tillkänna. Och allt misstänksammare blef mannen och förbittrade derigenom lifvet för både sig sjelf och sin unga maka.

Tyst och tankfull hade Malvina setat en lång stund. Nej, nu vill jag tänka på något, som är gladare, sade hon för sig sjelf, och tog upp ett bref ur sin klädningsficka för att medan barnet sof ännu en gång genomläsa de kära raderna, skrifna af den älskade systemers hand. Frida var nu förlofvad med en ung tjensteman; de älskade hvarandra, de kunde båda arbeta och försaka och de hoppades på framtiden. Malvina knäppte samman sina händer omkring brefvet och bad en varm och innerlig bön för systemers sällhet, ja hon erkände nu, att rikedom en ej ensamt utgjorde lifvets högsta lycka.

Hon böjde sig ned öfver det sofvande barnet och tryckte en lätt kyss på dess panna. Då föllo i detsamma

några stora regndroppar, en blix t ljungade genom rymden och en skrällande åskknall följde strax derpå; gossen vaknade och började skrika af alla krafter. Malvina tog den lille på sin arm, men förgäfves sökte hon lugna honom. Blix t på blix t korsade himmeln, åskan skrällde öfver deras hufvuden och regnet störtade nu ned. Med barnet vid sitt bröst ville hon skynda tillbaka mot sitt hem, men snart saknade hon förmåga att komma längre, vattnet som flöt i strömmar steg högt öfver hennes fötter. På några alnars afstånd till höger om vägen var, i det der belägna berget, en af naturen bildad grotta, hvarest bänkar och ett bord voro placerade; men som Malvina funnit denna plats särdeles dyster, hade hon blott ett par gånger varit derinne; nu önskade hon af allt hjerta, att hon der kunde finna ett skydd mot det nedstörtande regnet, men huru skulle hon komma dit, det djupa diket, hvori vattnet strömmade som i en fors, kunde hon omöjligt komma öfver. Hvad skulle hon företaga? Både hon och barnet voro redan alldeles genomvåta och den lille skrek oupphörligt. Hennes ångest tilltog med hvarje sekund. Då syntes plötsligt högt uppe på berget en man, som vig och lätt svingade sig ned från den ena afsatsen till den andra — ännu ett språng och han stod vid hennes sida.

Han tog barnet på sin ena arm, med den andra omslöt han moderns lif, och med ett hopp var han med sin dubbla börda öfver diket, ännu några steg och de voro skyddade inom bergsklyftans väggar, der Malvina nästan dignade ned på en bänk. — Gud belöne er, hviskade hon, då han lade barnet i hennes famn. — Man är säkerligen redan längesedan ute för att söka mig, tillade hon, men hitåt komma de troligen sist, emedan jag ganska sällan promenerar åt detta håll. O! jag bäfvar för min lille

gosse, som skälfter lika mycket af kyla som af rädsla, ty här är så fuktigt, så kallt och dock är jag oändligt tacksam, att jag genom ert bistånd kunde komma hit.

— Om ni tillåter, skyndar jag genast till ert hem för att skaffa hit en vagn, förklarade den unge mannen. I det samma upplystes den dystra grottan af en blix och det förfärliga åskdunder, som följde derpå, tycktes mångdubbelt förökadt af bergets eko.

— Lemna mig ej, jag är så rädd, utbrast Malvina med förskräckelse och omedvetet smög hon sig tätt intill hans sida. Så förflyto några minuter; barnet hade tystnat, åskan hördes ej mer, det var blott störtregnet, som afbröt tystnaden. Då uppsteg i Malvinas själ en tanke, som förfärade henne långt mer än elementernas raseri, den tanken nemligen, att hennes make i detta ögonblick skulle finna henne i denna enslighet vid den unge löjtnantens sida, ty det var just han, som så olörmodadt blifvit hennes räddare undan ovädrets faror; hon visste väl, att hon icke gjort något orätt, att hon ingenting hade att förebrå sig, och dock bäfvade hon, för att i denna stund möta sin mans blick -- således allt utom detta och beslutsamt tog hon ett par steg framåt, i det hon yttrade: — Jag måste nu hem.

— Hvad ämnar ni företaga er? Inser ni ej faran för er att till fots beträda denna af vattnet öfversvämmade väg, och löjtnanten fattade hennes hand för att hindra henne; om jag blott, fullföljde han, vågade lemna er ensam här en kort stund.

— Ja, ja, inföll Malvina med ifver, gå, jag är ej rädd längre; hon hann knappt afgifva denna försäkran förr än hon såg huru han, trotsande hvarje hinder, ilade bort, än med säkra hopp öfver djupa diken, än vadande genom

det på flere ställen forsande vattnet, som stundom steg upp till hans knän; snart var han försvunnen ur hennes åsyn.

Då löjtnant Dannes (så var hans namn) hunnit in i den allé, som gick fram till herrgårdsbyggningen, såg han på något afstånd en man till häst och omedelbart derefter körde en täckvagn. Den ridande, som var majoren sjelf, vände sig oupphörligt åt alla sidor och ropade med hörbar ångest namnet Malvina.

— Hitåt! svarade löjtnanten och skyndade honom till mötes. Er fru, herr major, har tagit sin tillflykt i den lilla bergsgrottan vid vägen utmed sjöstranden, upp-lyste han.

— Huru vet ni det? frågade majoren föga vänligt.

— Emedan jag ledsagat henne dit.

— Ni! röt majoren med en blick af det bittraste hat och ursinnigt tryckte han sporrarna i hästens sidor och störtade bort.

— Hu! hvilken varg, och han skall ega — henne — den skönaste, den älskligaste qvinna, suckade den unge mannen och gick långsamt inåt parken. Regnet hade upphört och solen tittade fram emellan de hastigt bortilande molnen. Majoren band sin häst vid ett träd, hvarefter han blek af vrede inträdde i grottan, der Malvina satt och vyssjade sin lille son: upptagen af sitt barn, hade hon ej hört då mannen kom, förr än han stod framför henne.

— Är du redan här, min Thure, och med glädje fattade hon hans hand, men han ryckte den hastigt ifrån henne.

— Orm i qvinnoskepnad, röt han och öfvervældigad af sin olyckliga svartsjuka, utfor han i de bittraste före-

bråelser, i de orättvisaste beskyllningar. Nu hade han ju de ojäfaktigaste bevis för sina misstankar, ty hvarför hade hon denna morgon smugit sig ut tidigare än vanligt. Hvarför hade hon valt denna ensliga trakt, och hvarför skulle just *han* finna henne der, om det ej varit en hemlig öfverenskommelse dem emellan.

Malvina häpnade; så hade hon ännu aldrig sett honom, men när barnet som darrade af rädsla i hennes famn ånyo började att högljudt gråta, bad Malvina honom besinna att oberäknadt den kränkande orättvisa, han begick mot sin hustru, kunde han äfven skrämma deras barn, så att det fick obotlig skada deraf. Dessa med värdighet uttalade ord hejdade genast hans häftighet, och nu anlände vagnen, som varit tvungen att fara en omväg för att komma fram.

När Malvina kom hem, kände hon sig särdeles uppörd och uttröttad och önskade endast ensamheten och hvilan; men majoren, som nu fruktade, att han gått för långt i sin häftighet, att han gjort sin maka orätt, bad ångerfullt om tillgift och besvor henne att säga honom allt. Malvina omtalade sanningsenligt hela tilldragelsen, icke döljande något; hon förklarade tillika helt uppriktigt, att hon alltid skulle känna sig tacksam mot löjtnant Dannes för den tjänst, han bevisat henne.

Nu följde en plågsam och orolig tid i Malvinas äktenskapliga lif. Majoren försäkrade väl, att han hyste fullkomligt förtroende till sin makas heder, men han bevakade henne dock till ytterlighet, hon fick aldrig mer promenera utåt parken utan hans sällskap, och gick hon någon gång ensam ned i trädgården, så kunde hon vara viss om, att han från något af fönstren noga betraktade henne. Det var bittra stunder för dem båda och Mal-

vina led djupt, hon skulle ha afskytt och hatat sin miss-tänksamme make och till och med ansett sig ega rätt der-till, om ej moderns straffande ord orubbligt varit inri-stade i hennes minne. Ja, det var hennes eget fel, så hade modern sagt och hennes eget samvete kunde ej jäfva denna dom, ty hon älskade ej sin make med den kärlek, hon lofvat honom. Hon skulle aldrig svika hans förtro-ende till hennes heder, men huru skulle hon kunna förmå honom att hysa samma tillit till hennes hjerta.

En förmiddag i början af januari satt Malvina ifrigt sysselsatt med ett broderi, som skulle blifva en gåfva åt systemen, och majoren läste högt i en nyss utkommen bok. Då och då upphörde han med läsningen och betraktade sin hustru med öm oro.

— Du har på några dagar fått en så envis hosta, Malvina, sade han, jag fruktar att du ådragit dig någon bröståkomma, jag har lust att genast skicka bud efter doktorn.

— Nej, det behöfs visst icke, förklarade Malvina; det är blott en obetydlighet som snart går öfver, och hon räckte honom sin hand med en blick så trofast och så hjertligt tacksam. Det var några sekunder af ömsesidig sällhet; för henne hägrade hoppet att en gång kunna bort-fläkta hvarje svartsjukans tanke ur hans själ, och han kände i detta ögonblick, att han kunde förlita sig på hen-nes trohet. Men denna ljufva fridfulla sinnesstämning skulle ej blifva långvarig.

Klingande bjellror hördes på gården och kort deref-ter inträdde öfverste B. Öfversten var en glad och tref-lig man, jemnårig med majoren, för hvilken han ej alle-nast var en human förman, utan tillika en särdeles god och uppriktig vän.

— Det blir en större, elegant bal i X. den femtonde, tillstäld af stadens damer för ett välgörande ändamål, och då måste du och din fru vara med, yttrade öfversten bland annat.

— Nej, jag undanber mig det nöjet, jag skall gerna erlægga min entré för den goda sakens skull, men jag dansar ej, det vet du, sade majoren.

— Jag dansar icke heller, sade öfversten skrattande, men det hindrar oss ej att vara med ändå.

— Men jag är helst från hela tillställningen, förklarade majoren.

— Möjligen kunde jag säga detsamma, medgaf öfversten, men vi få ej tänka endast på oss sjelfva, jag har tvänne unga döttrar och du en ung fru, för hvilken dansen säkerligen utgör ett stort nöje, eller hur min nådiga? frågade han.

— Ack ja! jag dansar så obeskrifligt gerna, svarade Malvina och jag har ej varit på någon riktig bal, sedan jag var fästmö, suckade hon.

— Men du har ju ondt i ditt bröst, invände mannen.

— Goda Thure, det är så obetydligt, det har jag ju redan förklarat, och med en bedjande blick lemnade hon herrarne allena.

— Jag skall säga dig, min kära bror, yttrade då majoren, att du som en vän borde ha besparat mig denna ledsamhet; du känner min motvilja för alla baler, ja, jag måste bekänna, att det för mig utgör en verklig tortyr att se min maka i dansen omsluten af en främmande karls armar.

— Hörpå, min käre Thure, inföll öfversten afbrytande, om du utan den ringaste orsak ändock behagar att vara svartsjuk som en turk, så har du därför ingen rätt att lefva som en eremit och förneka din unga maka hennes ålders alla nöjen.

Herrarne resonnerade länge och följdén blef den, att majoren måste foga sig efter öfverstens vilja.

Malvina var alldeles förtjusande i sin enkla men dyrbara baltoalett, hon hade dertill varit så ovanligt glad, så öm och erkänsam för det nöje hennes make ville be-

reda henne, att majoren kände sig nästan försonad med ödet att nödgas föra sin unga sköna maka på en bal.

— Lemna nu din fru åt min hustrus beskydd och låt oss se till att vi få plats vid ett preferensbord, så slipper du aldeles att se dansen, hviskade öfversten och tog majoren under armen.

Malvina hade naturligtvis roligt och blef uppbjuden till hvarje dans. Äfven löjtnant Dannes, som i sitt hjerta välsignade öfversten, som befriat honom från majorens argusblickar, dristade sig nu att begära en vals, hvilken Malvina med nöje beviljade honom, och ej allenast i denna, utan tillika under ett par andra samt sist i kotiljongen fick han vara hennes kavaljer. De hade ej träffat hvarandra sedan sin sammanvaro i grottan under ovädret, och hon hade gerna velat begagna tillfället att tacka honom för den tjänst, han då bevisade henne; men det var för besynnerligt, hon kunde ej få ett ord derom öfver sina läppar; han var lika stum, men han kunde ej hindra sina blickar att tolka tankar, som han aldrig velat kläda i ord.

De äldre herrarne hade lemnat spelborden och väntade blott på dansens slut för att med fruar och döttrar få fara hem, hvar och en till sitt. Den mest otåliga af dem alla var dock majoren, som i sitt hjerta var förtretad öfver all dans och synnerligast öfver kotiljongen, som i hans tycke aldrig tog något slut.

Äntligen hade han Malvina vid sin sida i täckslädan och kusken fick befallning att låta hästarna springa allt hvad de förmådde.

— Tack, tusen tack! min egen Thure, för denna glada afton, och Malvina lade smekande sin hand på hans arm.

— Du har således haft mycket roligt?

— Ack ja, obeskrifligt, försäkrade hon.

Nej, detta gick för långt, menade majoren som ej längre kunde styra sin harm; hon hade utan en tanke på honom hängifvit sig åt ett nöje, som hon visste utgjorde hans plåga, hon hade rodnat och smålett så mildt mot Dannes, då denne lade sin arm om hennes lif och

under dansens yrande lopp slöt henne till sitt bröst, och begge hade då synts så lycklige, och nu förklarade hon helt oförsynt, att det varit obeskrifligt roligt. Hennes smekningar, hennes tacksamhet, hvad var det annat än hyckleri? Han bad henne akta sig, ty hans vaksamhet vore ej så lätt insöfd.

Malvina suckade, detta var således slutet på nöjet; hon lutade sig tillbaka mot vagnshörnet. Natten var kall och hon började frysa, men hon nämnde ej något derom.

När hon kom hem, fick hon en frossattack, åtföljd af en häftig hosta. Majoren var otröstlig och tillika vid det mest otåliga lynne, dels af oro öfver Malvinas illamående, dels af svartsjuka och harm vid minnet af den afskyvärda balen; ty det var ju derifrån allt detta onda härledde sig. Efter några dagar förklarade emellertid läkaren, att hon kunde anses som fullkomligt återställd.

En förmiddag satt Malvina och lekte med sin lille son, då mannen inträdde.

— Kan du gissa hvem som just nyss var här ute i salen, frågade han.

— Nej det kan jag icke.

Han betraktade henne noga, i det han sade: Det var löjtnant Dannes. Malvina kände huru hon rodnade och böjde sig hastigt ned mot barnet.

— Ack, hvilken vacker färg du fick! sade majoren. Hon rodnade ännu mer.

— Besynnerligt! endast jag nämner den karlens namn blifva min hustrus kinder purpurröda! I sanning, ingen glädjande syn för en äkta man, det måste du dock medgifva, och nu började majoren, som vanligt, att klaga än öfver hennes brist på kärlek för honom, än öfver hennes varma intresse för Dannes. Ja hon kunde ej neka dertill, hennes egen rodnad hade vid alla tillfällen bevisat, att han ej var henne likgiltig.

Malvina lade barnet i soffhörnet, slog sina armar om mannens hals och gömmande sitt glödande ansigte mot hans bröst, utbrast hon med af sinnesrörelse darrande stämma: — Af barmhertighet, Thure, nämn ej löjtnant Dannes namn, tala ej mer om denne man.

— Hvarför icke? — frågade majoren, häpen öfver sin hustrus ovanliga häftighet.

— Kan du ej begripa, fullföljde hon med ökad ifver, att ju mer du talar om honom, ju mer du plågar mig med dina frågor, ja, ju mer jag — ännu — hon lade en särskild tonvigt på ordet ännu, Gudilof, oskyldigt måste lida af dina misstankar för hans skull, desto mer tvingar du mig att tänka på honom? O! att du aldrig varit svartsjuk! Jag skulle då knappt hafva egnat denne unge man ens en tanke. Tro mig, Thure, mitt hjertas hängifna känsla tillhör mitt barn, vår son, och jag hoppas alltjemt, att jag en gång skall älska dig med den kärlek, som jag bör egna min make, mitt barns fader. Till dess haf tålmod och var nöjd med min uppriktiga tillgifvenhet, min trofasta vänskap, hon tystnade. Äfven mannen satt tyst. Hon älskar honom redan, tänkte han, fastän kanhända ännu omedvetet, den rättvisan gjordes henne; dock huru lätt kunde hon ej upptäcka sitt hjertas dolda känsla, och — då — då —

Mars månad var ingången och luften särdeles mild och värlig, hvilket gjorde att det goda slädföret var nära att försvinna. Derför ville Malvina ännu en gång njuta af en utfärd med släda, ett nöje, som hon mycket värderade. Dylika promenader fick hon en och annan gång företaga utan majorens sällskap, ty hon var ju icke ensam; en gammal bepröfvad trotjenare, som tillika var en säker kusk, körde för henne och majoren kunde således vara trygg.

— Hvert vill du fara? frågade han, då han följde henne ned till släden och sjelf svepte skinnfällan om hennes fötter.

— Det är mig likgiltigt, Persson får köra der han finner bästa föret, svarade hon och så bar det af utåt stora landsvägen.

När hon hade åkt så omkring en timme frågade kuskens, om han fick köra sockenvägen tillbaka emedan der troligen vore bättre före.

Ja, det fick han visst och då kunde han stanna vid soldattorpet, ty Malvina hade lust att gå in och se huru dess invånare nu kunde hafva det.

Malvina hyste ett särdeles intresse för det verkligen vackra par, som bodde der. Soldaten kunde vara omkring trettio år, hustrun tjuguåtta. De voro goda, fromsinta och arbetsamma människor och Malvina visste, att de i all sin fattigdom lefde fridsamt och kärleksfullt. Solen lyste så vänligt på den lilla stugudörren, som stod halföppen; Malvina stannade på dess tröskel. På golvet lekte tvänne barn, det tredje, en sjuårig flicka, stod och vaggade sin lille broder; vid ett bord satt mannen och bredvid honom stod hustrun, båda voro vända så, att ingendera märkte Malvinas närvaro.

— Käre gubben min, ät nu vällingen, så är du snäll, bad hustrun.

— Icke förr än jag får se, att du och barnen äfven hafva tillräckligt, förklarade mannen.

— Jag har mer än halfva grytan, du må väl tro, hvad jag säger.

— Ja, pappa nog ä' de' sanning, försäkrade den största flickan, fast de' inte' ä' någon mjölk i vår välling utan bara vatten, för mamma vill alltid att pappa, som arbetar skall ha det bästa.

— Tyst, flicka, och vagga din bror, så att han icke vaknar, inföll modern.

— Kära min Elsa, och mannen lade sin arm om hennes lif, hvarför skall du förneka dig allt? Du svälter dig för att spara det förnämsta åt mig.

— Se så, gubben min, jag vill ej höra tocke der, liksom icke vi som sitta i varma stugan kunna vara tillräckligt belättna med litet klenare föda än du, som skall gå i skogen hela dagen och hugga ved, och med ömhet smekte den unga hustrun sin makes lockiga hufvud. I detsamma syntes en skugga på väggen, hon vände sig hastigt om och utropade:

— Åh, kära hjertandes, se hennes nåd!

Malvina gick fram, nickade vänligt åt mannen och klappade hustrun på axeln.

— Har ni ingen ko? frågade hon.

— Nej, goda hennes nåd, vi förlorade den vi hade i höstas, och vi ha ej ännu fått råd att köpa någon igen. Se det hade väl ej varit så knappt för oss, om vi ej haft så många motgångar; först hade vi mor sjuk i tre år, sedan sjuknade Lars Erik, så jag och barnen, och till sist miste vi vår ko. Men nu hafva vi åter, Gud vare lof, helsan och då går det väl för sig!

— Ja, gumman min är så nöjd och tålig; och hon uppehåller mitt mod hon, Gud signe henne. Hon kunde hafva mycket att förebrå mig, ty hade icke jag varit så enträgen att få henne, så hade hon nu setat som en rik nämndemansmor i goda dagar.

— Så du kan stå och prata, Lars Erik, jag hade visst tagit den gubbstryffeln! Nej stor sak i alla hans rikedomar, de hade ej varit någon fröjd; långt hellre är jag då fattig, när jag eger den mitt hjerta håller kär. Vid den blick, full af den innerligaste kärleke, som vid dessa hustruns ord vexlades de båda makarne emellan, uppsteg en plötslig fråga i Malvinas själ: Skulle väl hon vilja bortbyta all sin rikedom, all sin prakt, mot en koja och — hans hjerta? Hon fasade för sin egen tanke och hastigt tömde hon de silfvermynt, hon hade i sin börs, på bordet, i det hon brådiskande sade:

— Skaffa mjölk åt barnen Elsa, och du Karl Erik kom till mig i morgon, så skall du få penningar till en ko.

Hon skyndade derefter genast ut ur stugan, kastade sig i slädan och bad kusken köra fort. Det var som om hon velat undkomma all den tacksamhet, alla de välsig-
nelser, som gingo öfver de hulnes läppar. Hvad hon i denna stund skulle känt sig lycklig genom sin förmåga att kunna hjälpa och sprida glädje i den torftiges hem, om ej en annan känsla i detta ögonblick hade bemäktigat sig alla hennes tankar. Hon såg ej den härliga natur, hon hade omkring sig, den vackra nejden i sin snöskrud, glittrande mot solens strålar. Nej, hon såg blott i detta nu en bild, som hon ville, som hon måste följaga ur sin själ. Hon hörde ej vårens budbärerska, den glada lärkans drill i skyn, hon hörde blott sitt eget hjer-

tas häftiga slag. När hon kom hem, skyndade hon in till sitt barn; der, der, ville hon söka lugn. Hon tog den lille i sin famn; så — med barnet hårdt slutet mot sitt bröst — ville hon bekämpa hjertats frestelse. Majorren kom in; hon kunde ej dölja sin upprörda sinnesstämning.

— Hvad fattas dig? frågade han, och då hon ej genast svarade, kom hans svartsjuka med en ny fråga. Har du sett honom — Dannes, säg?!

— Nej, nej, men jag har sett en torftig koja, der kärlek, frid och samvetsro bodde. O, hvad de äro lyckliga, dessa fattiga makar, och strida tårar rullade utför Malvinas kinder.

Majoren, som fruktade att Malvinas sinnesrörelse var en följd af någon jemförelse med andras stilla lycka och hennes, af hans svartsjuka mången gång störda lugn, gjorde sig sjelf de bittraste förebråelser, bedjande om hennes tillgift, i det han som vanligt försäkrade, att han fullkomligt litade på hennes heder, ja äfven på hennes hjerta, tillade han denna gång.

Det kändes som ett styng i Malvinas bröst. Besynnerligt! hvarföre denna tillit just nu, då hon för första gången förnummit, att hennes hjerta kunde komma i fara.

På eftermiddagen kom öfversten på ett besök; herarne togo sig ett parti bräde, Malvina satt och sydde.

— Vi förlora snart en hygglig ungar i vår umgängeskrets; det blir en saknad, ty vi hafva ej många dylika här på orten, yttrade öfversten; och särdeles förargligt är det, tillade han småleende, då man har ogifta döttrar, att se ungherrarnes antal förminskadt just genom den bäste ibland dem.

— Om hvem talar du? frågade majoren.

-- Om löjtnant Dannes, som begärt sin transport till W . . . regemente.

Majorens blickar sökte Malvina. Ja, der satt hon helt lugn. Såg han väl rätt? Han kunde ej märka den minsta färgskiftning på hennes kind, det syntes snarare som hon skulle finna sig belåten. Hon hade bestämdt icke

hört hvarom de talat; han måste hafva visshet derom, och ä det han noga fixerade henne, frågade han:

— Hörde du Malvina, att löjtnant Dannes lem-
nar oss?

— Ja det gjorde jag, sade hon och såg upp; det
bodde tydligen en inre tillfredsställelse i den blick, som
mötte mannens.

Majoren hade ej på länge känt sig så lycklig som
denna afton, och Malvina? Ja, hon var verkligen glad;
hon skulle befrias från Dannes åsyn, snart skulle hon då
segra öfver de känslor, som till hennes fasa och förtvif-
lan så plötsligt blifvit väckta i hennes barm. Då han
var borta, skulle hennes hjerta åter blifva lugnt; detta
var hennes hopp.

En vecka hade förgått, då majoren en morgon stod
resfärdig att fara bort på några dagar; det var en affär
som fordrade hans personliga närvaro.

— Farväl, min älskade, var rädd om dig att du ej
förkyler dig och blir sjuk medan jag är borta! Gå ej ut,
lofva mig det! bad han med oro.

Malvina, som väl förstod hans mening, försäkrade,
att hon ej skulle gå utom porten, förr än han vore hemma
igen.

— Tack, tack!

Han var redan vid dörren, då Malvina med utropet:
Min Thure! ännu en gång slog sina armar om hans hals.

— Färdas ej öfver någon sjö, hviskade hon.

— Nej, min älskling, det behöfver du ej frukta eme-
dan isarna knappt äro gångbara. Ännu en omfamning,
en kyss, och han var borta. Malvina gick ut på balkon-
gen och hviftade med sin näsduk; han besvarade hennes
afskedshelsning.

— O! hvad hon var öm, hvad jag nu är lycklig!
Skall återseendet blifva lika ljuft? tänkte han.

— Hvarför skall han lemna mig just nu? huru är
det, när han återkommer? Dessa frågor, skapade af en
orolig aning, uppstego i Malvinas själ.

Hela dagen tillbragte hon ensam med sitt barn. Hon
hade sagt till, att hon icke tog emot någon. Ja, så skulle

hon tillbringa de dagar, hennes man vore borta. Hon gjorde många goda föresatser, hon skulle blifva öm och kärleksfull mot sin make, men hon litade blott på egen kraft och sökte ej sin styrka der hon borde söka den.

Tidigt den påföljande morgonen väcktes hon af sitt barns klagan; den lille var sjuk. Alla medel, som vid dylika tillfällen brukade användas, försöktes, men utan framgång. Plågorna tilltogo och när klockan var omkring tio hade Malvinas ångest nått sin höjd. Hon hade tillsagt, att läkaren skulle efterskickas; hon gick ut och öppnade ett af fönstren i salen, för att kunna se huru långt budet hade hunnit. Då hon fick se drängen gå helt makligt öfver gården nedåt stallet.

— Har du icke rest ännu? frågade hon ifrigt.

— Nej, go'a hennes nåd; de' va' omöjlig't, all ting ska' ha' sin tid, svarade drängen lugnt.

— Jag är säkert alltför otålig, tänkte Malvina, men för den som väntar på läkarens hjälp äro minuterna som timmar; därför skynda, skynda, allt hvad du förmår, bad hon ångestfullt.

Hon hörde hastigt steg öfver salsgolvet; hon vände sig om. Löjtnant Dannes stod framför henne. Han var blek och hans läppar darrade märkbart, då han frågade: Hvem är sjuk?

— Mitt barn, mitt barn! och ännu dröjer det så länge innan jag kan få ett bud till doktorn, klagade Malvina, och vred sina händer.

— Sök att lugna er; jag skall snart vara hos läkaren, och i nästa sekund var han borta.

Malvina hade knappt gifvit akt på hans ord. Djupt bedröfvad återvände hon till sitt qvidande barn.

— Nå, aldrig har jag då sett på maken, yttrade barnets sköterska, som stod vid fönstret, den der han måste då inte vara rätt klok, som kan våga sig ut på en så svag is; nog kan han åka skridsko, det syns, men det blir väl hans sista färd ändå; se, huru isen gungar och vattnet slår högt upp omkring honom och ändå ilar han utan all besinning framåt. Hu' jag törs ej se ditåt längre.

— Å, beware mig, utbrast kammarjungfrun, som äfven gått till fönstret för att se den djerfve; det är ju löjtnant Dannes; hvad tänker han på?

Nu först framstodo hans ord klara för Malvinas minne, att han skulle snart vara hos doktorn.

— Är det då verkligen någon fara? frågade hon med oro.

— Ja nog är det ett underverk, om han kommer fram till andra stranden.

Malvina skådade ut på den isbelagda sjön och såg huru han vågade sitt lif för hennes barn; men i denna stund var barnet hennes allt och det var blott med tacksamhetens känsla hon bad om Guds beskydd för honom, som hon nu såg försvinna på andra sidan om en liten holme.

Löjtnant Dannes, som å tjenstens vägnar haft ett uppdrag hos majoren, hade för sitt nöje tagit sina skridskor med sig för att om möjligt kunna begagna dem öfver ett större kärr, hvarigenom vägen för honom betydligt förkortades.

Utan att veta något om majorens frånvaro, inträdde han i salen, der han vid Malvinas ångestfulla uppmaning åt drängen på gården att skynda efter läkaren, fattades af en aning att det kunde vara majoren som vore sjuk. Derföre hans bäfvande fråga, på hvilken Malvina upplyste honom, att det var hennes barn. Han behöfde ej veta mer; han sprang ned till stranden, spände skridskorna på fötterna och ilade ut på den svaga isen utan en tanke på någonting annat än att fort kunna skaffa hjälp åt — Malvinas barn.

Det fordrades minst tvänne timmar att, äfven med en snabb häst färdas landvägen till doktors hem, under det sjövägen för en rask skridskogångare kunde tillryggaläggas på tjugu minuter. Men en dylik färd var vid detta tillfälle högst äfventyrlig och ingen annan skulle ha velat blottställa sig för den. Löjtnanten hade blott några famnar till land, då han plötsligt störtade ned under de lösa isstyckena, men som han både kunde dyka och simma, lyckades han slutligen, ehuru med den största an-

strängning, att uppnå stranden. En åkande kom i det samma emot honom, hvilken glädje! Det var doktorn, som ämnade sig in till staden, men som genast vände om, vid det budskap löjtnanten bringade honom.

— Doktorn är redan här, förkunnade kammarjungfrun, och Malvina sprang välkomnande emot honom.

— Min bästa, yttrade denne brådskande, jag har en person med mig, för hvilken jag påräknar gästfrihet och vård; jag skall sedan förordna hvad som är nödigt för honom, men nu först till er lille son. Gossen sofver lugnt, och för denna gång hafva vi ingenting att frukta för honom, försäkrade doktorn, då han tillika med Malvina tog plats vid middagsbordet. Men jag befarar deremot, tillade han, att min andra patient här i huset har ådragit sig en mera betänklig sjukdom.

— Hvad säger doktorn, är det någon fara för hans lif? frågade Malvina med oro.

— Å nej, men möjligen är en feber i annalkande. Jag sade honom hvad följdén kunde blifva, då jag träffade honom, nyss uppkommen ur sjön. Jag ville derföre genast föra honom till mitt, blott några minuters väg derifrån belägna hem, men det var fåfängt, ungdomen är alltid så envis och sjelfklok. Det skulle ej bekomma honom det minsta, sade han; han hade en stark helse, dessutom måste han sjelf framföra en order till majoren, och hade jag ej tagit honom med mig hit, så hade han bestämdt gifvit sig ut på sjön igen. Emellertid var all hans tjensteifver fåfång, emedan majoren är bortrest, och det tycker jag att han borde ha gjort sig underrättad om, innan han rusade af härifrån i morgse, brummade doktorn.

— Det är endast jag som är skulden till allt detta, klagade Malvina; han såg en moders förtviflan och skyndade utan dröjsmål att skaffa henne den efterlängttade läkarens hjälp; några minuters uppehåll och han hade ju kommit försent — hvarken han eller mitt bud hade då träffat er.

— Sannt, medgaf doktorn, men hade han lydt mitt råd och tagit in hos mig, hade det varit bättre, ty det

är minsan intet lekverk, att en så kall vårdag som denna sitta med genomvåta kläder och åka i nära tvänne timmar, när det tillika blåser den mest genomträngande nordavind.

Mot aftonen, när doktorn reste för att återkomma påföljande dag, var hans fruktan redan besannad; löjtnant Dannes hade insjuknat i en häftig feber. Det led mot morgonen; rosenskimret i öster bebådade en ny dag. Malvina hade vakat hela natten hos sitt barn, ehuru den lille var betydligt på bättringsvägen och nu slumrade han så godt. Malvina greps nu af en innerlig längtan att sjelf få göra sig underrättad om huru Dannes befann sig, det var ju för hennes skull han led, för hennes skull han vågat sitt lif. I sin hvita morgondrägt inträdde hon i det yttre af de gästrum, Dannes för tillfället disponerade; der i soffhörnet hade sjuksköterskan lutat sig och insomnat. Malvina tänkte just väcka henne, då hon hörde sitt namn nämnas af den sjuke. Hon studsade, omöjligt kunde han veta, att hon var der, då började han tala högt i feberyssel, likasom hade han haft sin mor derinne.

— Jag reser längre bort, sade han, vet du hvarför, moder? Jag skall säga dig det, men du får ej blifva ledsen — jag har begärt mitt afsked endast därför, att jag älskar Malvina, älskar henne med min själs hela styrka allt ifrån den första stund jag såg henne. O, hvad hon var skön, jag kan aldrig glömma henne; jag skall alltid älska henne och därför måste jag bort härifrån, ty min kärlek är hopplös, ja den är ett brott. Malvina är en annans maka, — för ett ögonblick uppsteg en aning inom mig att hon — kunde — blifva — fri, — men det var ej mannen, som var sjuk, det var barnet. — O, det var ljuft att våga sitt lif för — hennes barn —; det var farligt, sade doktorn. Ack det var just det jag ville, jag ville dö, förlåt mig moder, jag hade glömt dig då, — jag tänkte blott på Malvina — vatten — vatten jag brinner — klagade han.

Med ångest och smärta hade Malvina åhört honom; hon ville ej väcka sköterskan af fruktan, att han i hennes närvaro skulle upprepa de ord han nyss talat; men

skulle hon sjelf våga att gå intill honom? Å ja, i sin yrsel skulle han ej känna igen henne, och hon gjorde ju ingenting orätt uti, att gifva den lidande en dryck vatten.

Hans hufvud föll tillbaka mot kuddarna, förvirringen i hans blick var försvunnen, der bodde åter sans och medvetande.

— Förlåt, förlåt mig; och bedjande fattade han hennes hand, hon drog den ej tillbaka; deras blickar möttes, ej ett ord gick öfver deras läppar, det var en stund af onämbar fröjd — och smärta, — det var tvänne människohjertan, som funnit hvarandra för att — skiljas. —

Majorens vagn stannade vid trappan, betjenten tog sin herres nattsäckar och följde honom. I förstugan mötte de Malvinas kammarjungfru.

— Min fru sofver väl än? yttrade majoren.

— Nej, Hennes nåd är inne hos lille Fridolf, som varit sjuk.

Majoren skyndade genast in i barnkammaren, men der fann han endast det sofvande barnet och dess sköterska.

— Hvar är min hustru? frågade han.

— Hennes nåd gick härifrån för en stund sedan, hon ville sjelf höra hur det är med löjtnant Dannes.

— Yrar du qvinna, eller hvad vågar du säga? svara mig fort, röt majoren ursinnig.

I så få ord som möjligt omtalade den häpna tjenninnan de tilldragelser, som timat under hans frånvaro.

Han fattade blott ett af alltsammans, och detta enda var nog. Dannes var i hans hus och i åtnjutande af Malvinas deltagande, och glömsk af allt öfrigt, rusade han upp till den sjuke. Han stannade förstummad vid den syn, som mötte honom. Der satt Malvina vid Dannes sjukläger med sin hand slutet i hans, som nu med matt stämma hviskade:

— Tack! O, haf tack, Malvina och farväl — vi träffas en gång — der — uppe.

Minuten derefter låg Malvina afdånad i sin makes famn och Dannes ånyo i full feberyrsel.

— Detta var således det återseende, som väntade mig, suckade majoren.

Efter ett par veckors förlopp fördes Dannes till sitt sista hvilorum.

Samma år mot hösten såg Malvina sin största skatt, sitt enda så högt älskade barn nedsänkas i jordens sköte.

Det var en bitter erfarenhet för den rika qvinnan, som på de jordiska egodelarna hade byggt hoppet om sin lefnads lycka.

Tio år voro försvunna sedan Malvina som en ung och firad brud lemnade modershemmet. Hon kunde visserligen ännu kallas både ung och skön, men den skära rodnaden på hennes kind var ej helsans färg och glansen i hennes öga var ej glädjens. Hon hade de sednaste åren tillbringat vintermånaderna i Stockholm, der majoren hyrt en elegant och praktfull våning till deras disposition.

Alla de förmåner rikedom och anseende kunna bjuda, egde Malvina i fullt mått; firad och beundrad af alla och till afguderi älskad af sin make, kunde hon med skäl anses för en afundsvärd, lycklig qvinna. Huru ansåg hon sig sjelf?

— Mamma! mormor! nu kommer moster Malvina; kom hit Frigge, skall du få se de vackra hästarne, de stanna utanför porten, betjenten öppnar vagnsdörren. Ack, så roligt! utropade en liten sexårig flicka, i det hon hjälpte sin lille fyraåriga broder upp på den stol vid fönstret, der hon sjelf med glad längtan hade inväntat den kära mostrens ankomst.

— Välkommen, min älskade dotter!

— Hjärtligt välkommen! så helsades Malvina och omfamnades kärleksfullt af mor och syster.

Sedan Malvina med ömhet smekt de båda systerbarne och som vanligt trakterat dem med namnam, tog hon tillika med modern och Frida plats i den lilla förmakssoffan.

Malvina hade kommit för att säga farväl åt de älskade anförvandterna, men hon skulle ej nu som vanligt

vid vårens annalkande återvända till det egna hemmet på landet; nej, hon skulle tillika med mannen företaga en utländsk resa på obestämd tid.

Ehuru Malvina aldrig klagat öfver något illamående utan tvärtom förklarar den allt oftare påkommande hostån som en obetydlighet, oroades dock majoren på det högsta deraf, och då en af de läkare, han senast rådfrågat, föreslagit brunnsdrickning jemte någon längre tids vistande i ett varmare klimat, önskade majoren med den största enträgenhet, att detta medel genast skulle försökas.

— Här i ditt lilla trefliga hem, Frida, sade Malvina, der du, med en älskad make, en öm moder, och förhoppningsfulla barn njuter glada och lugna dagar, här ser jag huru litet som fordras för att vara lycklig. Frid och förnöjsamhet, hvilka värdefulla skatter äro icke de! O! att jag fattat denna sanning förr, att jag lyssnat till dina förmaningar, moder, att jag följt dina råd! Malvina suckade djupt. Ja, jag undrar ej på, tillade hon, att mamma trives bättre här i detta lilla, enkla, men fridfulla och kärleksvarma hem, än i min praktfulla våning, der mamma blott som gäst vill tillbringa några veckor af året.

— Kära mitt barn, du vet nog, att jag gerna ville vara lika mycket hos eder båda, mina älskade döttrar, men mitt vistande för en längre tid i edert hus vore ej förenligt med din makes önskan.

— Sant, inföll Malvina, ty Thure har alltid varit och skall alltjemt förblifva svartsjuk på allt och på alla, till och med på en — graf. Ty då jag strör blommor på vårt barns grift mulnar hans panna, om han märker, att jag lägger en enda liten blomma på kullen der bredvid.

— Men då borde du aldrig göra det, förmanade Frida.

— Ack! det är så mycket jag aldrig borde hafva gjort, svarade Malvina. Jag borde aldrig, fullföljde hon, knutit äktenskapets band endast för att blifva rik, se, detta är mitt största, mitt outplånliga fel, grunden ej allenast till min egen, utan äfven, tyvärr, till min makes förspilda lycka, till vårt glädjefattiga lif. Hade jag älskat min make, hade han vetat, att han egt mitt hjerta, min

kärlek, då hade han aldrig blifvit svartsjuk. Detta har han tusen gånger sagt mig. Det är således jag ensam, som bär skulden; jag hade visserligen en redlig vilja, och jag hoppades att tacksamheten, aktningen och vänskapen en gång skulle väcka kärleken i mitt hjerta, men — för sent fick jag till min förtviflan erfara, att hjertat ej låter befalla sig, och min sinnesfrid var för alltid försvunnen. Hvad hjälper sedan rikedom och prakt, nöjen och förströelser! Ega vi ej frid inom vårt eget bröst, fåfångt söka vi den utomkring oss; samvetets anklagande stämma låter ej nedtysta sig, den ropar skyldig, äfven om vi ej med ett enda ord brutit vår tro; ty den på djupet af vårt hjerta mest fördolda känslan kan dock vara ett brott. O! att min stämma egde förmåga att varnande ropa åt alla dessa ogifta unge män och qvinnor: Låten ej viga eder vid den I ej älsken! Ett äktenskap utan ömsesidig kärlek medför ingen lycka, ingen välsignelse.

I ett af Venedigs palatser utandades Malvina sin sista suck, och med stora kostnader förde den sörjande enklingen sin makas stoft med sig hem till fädernejorden, der hon med pomp och ståt högtidligen nedsänktes i den nya familjegraf, han låtit inreda och der en dyrbar marmorvård väckte vandrarens uppmärksamhet — alltså rikedom och prakt ända in i döden. Efter några få års förlopp följde mannen sin oförgätliga maka, som han aldrig hade upphört att sörja och sakna.

En ljuf och herrlig sommarafon stannade tvänne sorgklädda fruntimmer framför det dyrbara grafmonumentet, der de förgyllda bokstäfverna blänkte mot den i vester försvinnande solens strålar. Den äldre af de båda fruntimmerna syntes vara omkring sextio år, den yngre, en lång smärt flicka, var knappt mer än ett barn. Denna sistnämnda var Fridas unga dotter, den femtonåriga Malvina, som tillika med mormodern under de senaste åren för det mesta vistats i majorens hus och för hvilken han

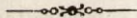
(dels för det kära namn hon bar, dels för hennes likhet med hans förutgångna maka) hade fattat ett särdeles tycke och testamenterat hela sin förmögenhet.

— Vet du mormor lilla, yttrade hon, jag känner mig just liksom litet ängslig vid tanken, att jag nu blifvit rik. Moster och morbror voro rika, men icke lyckliga. Ack! då är det vida bättre att som pappa och mamma hafva mindre, men njuta en lugn och stilla lycka, och dessutom — hvad skall jag göra med alla dessa rikedomar?

— Du skall flitigt bedja Gud om förstånd att en gång rätt kunna förvalta det goda. Han beskärt dig till din och dina medmänniskors nytta. Betänk barn, hvilken utsäglich sällhet att kunna lindra fattigdomens börda, uppmuntra den arbetsamme och sprida tröst och glädje i nödens boning, och haf dervid alltid i ditt minne att, — der Herren mycket gifvit, skall han äfven mycket fordra.

— Ack, ja, mormor lilla, så vill jag visst göra, försäkrade flickan, rörd till tårar. Och då kan jag väl hoppas att blifva lycklig, fastän jag är rik, tillade hon.

— Rikedom, svarade mormodern, utgör hvarken lycka eller olycka, detta beror hufvudsakligen på vårt eget sinne. Är ditt hjerta troende, ödmjukt och tacksamt emot Gud, under lifvets alla skiften, och har du en fast förtröstan på Hans nåd och barmhertighet samt ett förnöjsamt sinne, då är du under hvarje förhållande både rik och lycklig.

Illustrerade Londons Mysterier. Af G. W. M. Reynolds. Öfversättning från engelskan med 88 illustrationer. Denna bok utkom under år 1878 i 89 nummer à 10 öre, således kr. 8: 90 öre tillsammans, men säljes nu komplett inhäftad i ett band för 4: 50, eller omkring halfva priset. Hvad bokens innehåll beträffar, torde detta kunna hänföras till det mest spännande.

KIELLMAN-GÖRANSON. *Vesterlånggatans Engel.* Andra upplagan. Pris 2: 25.

KIELLMAN-GÖRANSON. *Den blifvande Konungen.* Romantiserad berättelse. Andra upplagan. Pris 1: 50.

Kyrkogårdens Genius. Fantastisk berättelse. Öfversättning från Franskan af J. M. Lindblad. Andra upplagan. Pris 1: 75.

LE SAGE. *Asmodeus (Le Diable Boiteux).* *En ung Students äfventyr.* Öfversättning. Pris 2 kr.

MARRYAT, Kapten. *Den flygande Holländaren.* Pris: 3: 50.

MARRYAT, Kapten. *Sjöröfvaren.* Vackert inbunden, med 20 fina stålstick. Pris 4 kr.

LERMINA, Jules. *Ett hundra tusen i belöning.* Pris 2: 50.

LEVER, CHARLES. *Maurice Tiernay.* En soldats öden. Öfversättning från Engelskan. Pris 4 kr.

LEVER. *Charles O'Malley.* Den irländske Dragonen. Öfversättning från Engelskan. Pris 4 kr.

Lyckans Gunstlingar. Svenskt original af L—e. Två delar. Pris 4 kr.

MARRYAT, FLORENCE. *Elfrida eller kärlekens förvecklingar.* Roman i två delar. Öfversättning från Engelskan af Cecilia Cederström. Pris 4 kr.

Subskriptions-Anmälan.

Under loppet af innevarande år kommer på undertecknads förlag under titeln

Svenska Original-Romaner,

en samling **Romaner, Noveller och Berättelser**, af inhemske författare, att utgifvas.

Hittills ha utkommit 11 häften, hvaraf n:o 1—6 innehålla: **Ruth**, roman af *J-y Brn*, och en liten novell: **Den 30 November 1868**. N:o 7—10: början och fortsättning af **Bruden på Stafsund**, hvilken roman afslutas i 11:e häftet. Derefter följa: **Rik och Lycklig**, novell af *F. W.*, **Myrten och Silfver**, af samma signatur, samt **Hedvig Charlotta Nordeens flycht**, af *Wilhelmina*.

Utgifningen är ämnad att fortgå med ett häfute i veckan, och priset i förhållande till innehållet

mycket billigt:

50 öre för häftet, eller 10 öre för hvart ark om 16 sidor,

ett synnerligen moderat pris, om man tager i betraktande att denna samling utgöres af Svenska Original-Romaner.

Subskription härå emottages i alla rikets boklädoor.

Stockholm, 1882.

F. C. Askerberg.